

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agencia Națională de
Administrare Fiscală**

Direcția Generală de Administrare a
Marilor Contribuabili
Serviciul Soluționare Contestații

ANAF

Direcția Generală de Administrare
a Marilor Contribuabili

Str. Lucretiu Patrascanu nr. 10,
Corp A, sector 3, București
Tel: 021 4089450
Fax: 021 4089301
e-mail: contestatii.DGAMC@mfinante.ro

DECIZIA nr. 83 / 2018

privind soluționarea contestației depusă de

X SRL

înregistrată la Serviciul Soluționare Contestații
din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili
sub nr. SSC X/03.08.2018

Serviciul Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili a fost sesizat de Biroul Vamal de Frontieră X din cadrul Direcției Regionale Vamale X, prin adresa nr. X/01.08.2018, înregistrată la Serviciul Soluționare Contestații sub nr. SSC X/03.08.2018, asupra contestației formulată de SC X SRL, cu sediul social în municipiul X, Calea X, nr. X, etaj X, sector X, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului sub nr. X, codul de înregistrare fiscală nr. X, prin reprezentantul legal dnul X.

Societatea a formulat contestație împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.07.2018 și împotriva Deciziei nr. X/04.07.2018 referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale, în ceea ce privește suma de X lei, reprezentând penalități de întârziere aferente taxelor vamale și taxei pe valoarea adăugată stabilite suplimentar de plată în sarcina societății prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/15.03.2018.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 270 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere că actele administrative contestate au fost comunicate societății în data de **05.07.2018**, iar contestația a fost înregistrată la registratura Biroului Vamal X din cadrul Direcției Regionale

Vamale X la data de **31.07.2018**, conform ștampilei registraturii aplicată pe contestație, aflată în original la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268, art. 269, art. 270 alin.(1) și art. 272 alin.(3) lit. a) și d) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, X SRL la data depunerii contestației figurând la poziția nr. X din „*Lista marilor contribuabili care sunt administrați de D.G.A.M.C. începând cu data de 1 ianuarie 2017 conform criteriilor de selecție prevăzute de OPANAF nr. 3609 din 15 decembrie 2016*”, Serviciul Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili este legal investit să soluționeze contestația formulată de X SRL împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.07.2018 și a Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale nr. X/04.07.2018.

I. Prin contestația formulată împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.07.2018 și a Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale nr. X/04.07.2018, emise de Biroul Vamal de Frontieră X din cadrul DGRFP X – Direcția Regională Vamală X, prin care solicită anularea **sumei de X lei**, reprezentând penalități de întârziere aferente taxelor vamale și taxei pe valoarea adăugată, **X SRL prezintă următoarele argumente:**

Urmare a controlului ulterior la care a fost supusă societatea X SRL, a fost emisă Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/15.03.2018 prin care au fost impuse în sarcina acesteia obligații suplimentare în sumă totală de X lei, din care obligații fiscale accesorii în sumă de X lei, compuse din:

- dobânzi taxe vamale în sumă de X lei;
- penalități taxe vamale în sumă de X lei, calculate astfel: suma de X lei -prin aplicarea procentului de 15% asupra cuantumului obligației neachitate, pentru perioada cuprinsă între data scadenței obligației și 30.06.2013; suma de X lei – prin aplicarea procentului de 0,02%/zi de întârziere, pentru perioada cuprinsă între 01.07.2013 și 31.12.2015; suma de X lei – prin aplicarea procentului de 0,08%/zi de întârziere, pentru perioada cuprinsă între 01.01.2016 și 21.12.2017 (data plății obligației principale de către X);

- dobânzi taxa pe valoarea adăugată în sumă de X lei;
- penalități taxa pe valoarea adăugată în sumă de X lei, calculate astfel: suma de X lei – prin aplicarea procentului de 15% asupra cuantumului obligației neachitate, pentru perioada cuprinsă între data scadenței obligației și 30.06.2013; suma de X lei – prin aplicarea procentului de 0,02%/zi de

întârziere, pentru perioada cuprinsă între 01.07.2013 și 31.12.2015; suma de X lei – prin aplicarea procentului de 0,08%/zi de întârziere, pentru perioada cuprinsă între 01.01.2016 și 21.12.2017 (data plății obligației principale de către X).

Împotriva Deciziei pentru regularizarea situației nr. X/15.03.2018, societatea X a formulat contestație pe cale administrativă, aceasta fiind soluționată prin emiterea Deciziei nr. X/27.06.2018 privind soluționarea contestației, prin care s-au dispus următoarele:

„1. Admiterea parțială a contestației formulată de SC XSRL (.....) în ceea ce privește suma de X lei, reprezentând penalități de întârziere aferente taxelor vamale și taxei pe valoarea adăugată stabilite suplimentar în sarcina societății.

2. Desființarea parțială a Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/15.03.2018, (...) în ceea ce privește suma de X lei, reprezentând penalități de nedeclarare aferente taxei pe valoarea adăugată și taxelor vamale (...).”

Având în vedere considerentele reținute de organul de soluționare a contestației în Decizia nr. X/27.06.2018 privind soluționarea contestației, a fost emisă Decizia pentru regularizarea situației nr. X/04.07.2018 ce individualizează suma de X lei drept sumă aprobată spre rambursare.

De asemenea, a fost emisă și Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. X/04.07.2018, prin care societatea susține că au fost impuse în mod eronat în sarcina sa penalități de întârziere în sumă de X lei, nivelul de 0,01%/zi de întârziere fiind aplicat nelegal de către organele vamale.

X SRL consideră că, având în vedere că obligațiile suplimentare de plată stabilite în sarcina sa sunt aferente anului 2012, respectiv au scadența până la data de 1 iulie 2013, acesteia îi sunt incidente prevederile art. II, alin. (2) din OUG 50/2013 conform cărora, pentru obligațiile de plată cu scadența de până la data de 1 iulie 2013 care se sting după această dată, se aplică nivelul de penalitate de întârziere potrivit legislației în vigoare până la data de 1 iulie 2013. Astfel, nivelul penalității de întârziere aplicabile este cel prevăzut la art. 120¹, alin. (2), lit. c) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Societatea susține că aceeași opinie a fost exprimată și de organul de soluționare a contestației emitent al Deciziei nr. X/27.06.2018 privind soluționarea contestației depusă de SC X SRL împotriva Deciziei pentru regularizarea situației nr. X/15.03.2018.

Având în vedere argumentele menționate mai sus, societatea consideră că nu datorează penalitățile de întârziere în sumă de X lei ce i-au fost impuse prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale nr. X/04.07.2018 și solicită anularea integrală a deciziei respective, precum și restituirea sumei achitate fără a fi datorată.

II. Prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.07.2018 organele vamale din cadrul Biroului Vamal de Frontieră X, au aprobat **restituirea** către X a sumei de **X lei**, plătită anterior de societate, din care X lei reprezintă penalități de întârziere, iar suma de X reprezintă penalități de nedeclarare.

Totodată, prin **Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale nr. X/04.07.2018**, organele vamale au calculat, pentru perioada **01.01.2016-21.12.2017**, penalități de întârziere în cuantum total de **X lei**, compus din:

- suma de X lei, reprezentând penalități de întârziere aferente taxelor vamale în sumă de X lei, individualizate prin Decizia pentru regularizarea situației nr. X/15.03.2018;
- suma de X lei, reprezentând penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată în sumă de X lei, individualizată prin Decizia pentru regularizarea situației nr. X/15.03.2018.

Accesoriile au fost stabilite având în vedere prevederile art. 173, alin. (1), (3), (4), (5) și cele ale art. 176, alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

III. Având în vedere susținerile contestatoarei și documentele invocate de aceasta, constatările organelor de control vamal, actele normative incidente invocate de contestatoare și de organele de control vamal, se rețin următoarele:

1. Referitor la contestația formulată împotriva Deciziei nr. X/04.07.2018 referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale, cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează accesoriile în sumă de X lei, în condițiile în care, începând cu 01 ianuarie 2016, pentru obligațiile fiscale născute anterior acestei date, penalitățile de întârziere se calculează pe zi de întârziere, aplicându-se noul cuantum prevăzut de Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

În fapt, prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/15.03.2018 au fost impuse în sarcina societății X SRL obligații fiscale suplimentare în sumă totală de X lei, din care penalități de întârziere și penalități de nedeclarare aferente taxelor vamale și taxei pe valoarea adăugată în sumă de X lei.

Societatea a formulat contestație împotriva deciziei anterior menționată, în privința sumei de X lei (din totalul de X lei), iar organul de soluționare a decis admiterea parțială a contestației pentru suma de X lei, reprezentând penalități de întârziere calculate pentru perioada 01.07.2013-31.12.2015 și desființarea parțială a deciziei contestate pentru suma de X lei, reprezentând penalități de nedeclarare calculate pentru perioada 01.01.2016-21.12.2017.

Astfel, organul de soluționare a dispus desființarea Deciziei pentru regularizarea situației nr. X/15.03.2018 în privința sumei de X lei, având în vedere faptul că penalitățile de nedeclarare se datorează pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de către contribuabil/plătitor, cu condiția ca momentul nașterii creanțelor fiscale să fie ulterior datei de 01 ianuarie 2016, ori, penalitățile în cuantum de X lei au fost calculate pentru o datorie vamală (taxe vamale și TVA) care s-a născut la data la care s-a depus declarația vamală, respectiv în anul 2012, de unde rezultă că nu a fost îndeplinită condiția necesară pentru perceperea penalităților de nedeclarare.

Totodată, organul de soluționare a contestației a dispus efectuarea de către organele vamale a unei analize pentru a stabili dacă se datorează penalități de întârziere pentru perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a noului cod de procedură fiscală, respectiv 01.01.2016 și data stingerii debitelor principale, respectiv 21.12.2017.

Urmare a refacerii analizei dispusă prin decizia de soluționare a contestației, organele vamale din cadrul Biroului Vamal de Frontieră X au emis Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale nr. X/04.07.2018, prin care s-au stabilit **penalități de întârziere** în sumă de **X lei** aferente taxelor vamale și taxei pe valoarea adăugată stabilite suplimentar prin Decizia pentru regularizarea situației nr. X/15.03.2018, accesorii calculate pentru perioada cuprinsă între **01.01.2016** (data intrării în vigoare a noului cod de procedură fiscală) și **21.12.2017** (data stingerii prin plata efectuată de către societate a obligațiilor fiscale principale).

Prin prezenta contestație, X SRL susține că nu datorează nici penalitățile de întârziere impuse prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale nr. X/04.07.2018, întrucât "organele vamale emitente ale actului administrativ fiscal contestat au considerat în mod eronat că speței în cauză îi sunt aplicabile prevederile art. I din OUG 50/2013 care menționează că nivelul penalității de întârziere este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere, întrucât nu au ținut cont de dispozițiile cuprinse în art. II al aceluiași act normativ care precizează că respectiva cotă se aplică doar pentru obligațiile cu scadența ulterioară datei de 01.07.2013, iar baza de calcul a accesoriilor stabilite prin Decizia pentru regularizarea situației nr. X/15.03.2018 o reprezintă debite cu scadența anterioară acestei date".

În drept, speței în cauză îi sunt aplicabile următoarele prevederi din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

“Art. 173 Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.(.....)

(5) Dobânzile și penalitățile de întârziere se stabilesc prin decizii**), cu excepția situației prevăzute la [art. 227](#) alin. (8).

(6) Dobânzile și penalitățile de întârziere pot fi actualizate anual, prin hotărâre a Guvernului, în funcție de evoluția ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României.

Art. 176 Penalități de întârziere

(1) Penalitățile de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Dispozițiile [art. 174](#) alin. (2) - (4) și [art. 175](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) Nivelul penalității de întârziere este de 0,01% pentru fiecare zi de întârziere.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor (...)."

Față de prevederile legale invocate, se reține că pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează penalități de întârziere pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

Organul de soluționare a contestației reține că prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/15.03.2018 a fost impusă în sarcina societății o datorie vamală suplimentară (compusă din taxe vamale și taxa pe valoarea adăugată) care s-a născut la data la care a fost depusă declarația vamală, și anume în anul 2012.

Întrucât societatea a achitat debitele principale, respectiv taxele vamale și taxa pe valoarea adăugată, cu întârziere, organele vamale au calculat accesorii începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii acestora.

Astfel, pentru perioada **15.12.2012- 31.12.2015**, urmare a soluționării contestației depusă anterior de societate împotriva Deciziei pentru regularizarea situației nr. X/15.03.2018, finalizată cu emiterea Deciziei nr. X/27.06.2018 privind soluționarea contestației, s-a stabilit că societatea datorează penalități de întârziere în cuantum de **X lei**, calculate prin aplicarea procentului de 15% asupra obligațiilor fiscale principale nestinse, iar pentru perioada cuprinsă între **01.01.2016 și 21.12.2017** s-a stabilit că nu sunt datorate penalități de nedeclarare și s-a dispus ca, pentru perioada respectivă, să se procedeze la o nouă analiză pentru a stabili dacă pot fi percepute penalități de întârziere, potrivit prevederilor art. 173 și 176 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Organul de soluționare a contestației reține, referitor la calculul penalităților de întârziere aferente perioadei ulterioare intrării în vigoare a noului cod de procedură fiscală, precizările cuprinse în Punctul de vedere nr. 713.607/2016 emis în data de 12.09.2016 de către Direcția generală de legislație Cod procedură fiscală, reglementări nefiscale și contabile, conform cărora:

*“Având în vedere prevederile legale invocate mai sus, respectiv art. 352 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile prezentului cod se aplică numai procedurilor de administrare începute după intrarea acestuia în vigoare, respectiv 1 ianuarie 2016. Astfel, pentru procedurile administrative inițiate înainte de 1 ianuarie 2016 se aplică legea anterioară, și anume Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Însă aceste prevederi fac referire doar la regulile care guvernează procedura de inspecție fiscală și nu la regulile referitoare la calculul accesoriilor, pentru care **se aplică prevederile legale în vigoare pentru perioada căreia îi sunt aferente.** (....)*

*Astfel, având în vedere că prevederile legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală au intrat în vigoare la 1 ianuarie 2016, iar atât dobânzile cât și penalitățile de întârziere se calculează pe zi de întârziere, **pentru obligațiile fiscale născute anterior datei de 1 ianuarie 2016, începând cu această dată, se aplică noul quantum prevăzut de Legea nr. 207/2015, respectiv cota de 0,02%/zi pentru dobânzi și 0,01%/zi pentru penalități de întârziere.**”*

Prin urmare, organul de soluționare reține că, deși obligațiile fiscale sunt născute anterior datei la care a intrat în vigoare noul cod de procedură fiscală, totuși, pentru calculul penalităților de întârziere, se aplică prevederile legale în vigoare pentru perioada căreia îi sunt aferente, respectiv cele ale Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Astfel, pentru calculul penalităților de întârziere aferente perioadei 01.01.2016-21.12.2017, se va utiliza cota de 0,01%/zi de întârziere prevăzută la art. 176, alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, chiar dacă taxele vamale și taxa pe valoarea adăugată reprezintă debite care s-au născut și care au scadența anterioară datei intrării în vigoare a noului cod de procedură fiscală.

Referitor la afirmația contestatarii potrivit căreia “organele vamale emitente ale actului administrativ fiscal contestat au considerat în mod eronat că speței în cauză îi sunt aplicabile prevederile art. I din OUG 50/2013 care menționează că nivelul penalității de întârziere este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere”, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât în decizia contestată, s-a utilizat cota de 0,01% pentru

stabilirea penalităților de întârziere, și nu cea de 0,02% prevăzută la art. I al actului normativ anterior precizat.

De asemenea, organul de soluționare reține că OUG 50/2013 privind reglementarea unor măsuri fiscale a fost adoptată în vederea modificării/completării unor acte normative în vigoare la momentul respectiv. Astfel, articolele I și II fac referire la modificarea articolelor 120, 120¹ și 175 din Ordonanța de Urgență nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, act normativ care, a fost abrogat la data intrării în vigoare a noului cod de procedură fiscală aprobat prin Legea nr. 207/2015, care la art. 353 și art. 354 lit. a) prevede următoarele:

“Art. 353 Intrarea în vigoare

Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

Art. 354 Abrogări

La data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:

a) Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare; (...).”

Având în vedere că OG 92/2003 a fost abrogată, rezultă că nici prevederile din OUG 50/2013 care fac referire la actul normativ abrogat nu mai sunt valabile ulterior datei de 1 ianuarie 2016.

Prin urmare, prevederile art. II din OUG 50/2013 invocate de societate în cuprinsul contestației nu sunt aplicabile pentru perioada 01.01.2016-21.12.2017, astfel că nici afirmația contestatarii potrivit căreia organele vamale au ignorat dispozițiile cuprinse în art. II din OUG 50/2013 nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației.

În concluzie, organul de soluționare a contestației reține că în mod legal organele vamale au aplicat prevederile art. 173 și art. 176 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare atunci când au calculat penalitățile de întârziere aferente taxelor vamale și taxei pe valoarea adăugată pentru perioada 01.01.2016 – 21.12.2017 și, prin urmare, Decizia nr. X/04.07.2018 referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale a fost emisă în conformitate cu prevederile legale în vigoare în perioada supusă analizei.

Astfel, pentru considerentele reținute și în temeiul art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia :*“(1) Prin decizie contestația poate fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.”*, coroborat cu pct. 11.1 lit. a) din Ordinul nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea [titlului VIII](#) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care precizează:

“11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;[...], se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de X SRL împotriva Deciziei nr. X/04.07.2018 referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale prin care au fost stabilite, pentru perioada 01.01.2016 – 21.12.2017, accesorii reprezentând penalități de întârziere aferente obligațiilor fiscale principale stabilite prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/15.03.2018.

2. Referitor la Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.07.2018, contestată de societate, cauza supusă soluționării este dacă Serviciul Soluționare Contestații din cadrul DGAMC se poate investi cu soluționarea pe fond a acestui capăt de cerere, în condițiile în care societatea nu aduce argumente și nu invocă temeuri de drept în susținerea propriei cauze.

În fapt, prin Decizia nr. X/27.06.2018 privind soluționarea contestației formulată de X SRL împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/15.03.2018, organul de soluționare a contestației a dispus admiterea parțială a contestației pentru suma de X lei, reprezentând penalități de întârziere calculate pentru perioada 01.07.2013-31.12.2015, precum și desființarea parțială de deciziei contestate pentru suma de X lei, reprezentând penalități de nedeclarare aferente perioadei 01.01.2016 – 21.12.2017, urmând ca organele vamale să reanalizeze calculul accesoriilor, în baza considerentelor reținute în decizia respectivă și în conformitate cu dispozițiile normative incidente în materie în perioada pentru care s-au calculat accesoriile în cauză.

Întrucât anterior societatea achitase atât penalitățile de întârziere în sumă de X lei, cât și penalitățile de nedeclarare în sumă de X lei, organele vamale au emis Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.07.2018, prin care societății i-au fost aprobate pentru rambursare sumele constatate ca fiind plătite în plus și pentru care organul de soluționare a dispus admiterea contestației, respectiv desființarea actului administrativ – fiscal contestat.

Deși societatea contestă și acest act administrativ-fiscal, nu înțelege să aducă argumente și să invoce temeuri de drept în susținerea propriei cauze.

În drept, sunt incidente dispozițiile art.269 alin.(1) lit.c) și lit.d) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

“Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază”.

Totodată în speță sunt incidente și prevederile pct.11.1 lit.b) din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, unde se specifică :

„11.1. Constația poate fi respinsă ca: [...]

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației”,

coroborate cu prevederile pct. 2.5 din același act normativ, potrivit cărora:

„2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv”.

Incidente speței sunt și prevederile art.276 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează :

„Art. 276 Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal.

Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Potrivit doctrinei, se reține că, încă din dreptul roman, a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consacrat de prevederile art.249 și art.250 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 249 Sarcina probei:

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

Art. 250 Obiectul probei și mijloacele de probă:

“Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”,

precum și de art.73 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 73 Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale:

Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatara este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al aceluia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr.3250/18.06.2010, se reține că “motivarea contestației în procedura administrativă se poate face, sub sancțiunea decăderii, în termenul de 30 de zile în care se putea formula și contestația administrativă, iar nedeținerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată”.

Organul de soluționare reține că, deși societatea contestă și Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.07.2018, aceasta nu prezintă argumente și nu invocă temeuri de drept în susținerea propriei cauze.

Așadar, întrucât X SRL nu a depus documente, nu a adus argumente și nu a invocat temeuri de drept în susținerea propriei cauze, se reține că organul de soluționare nu se poate investi cu soluționarea pe fondul cauzei a acestui capăt de cerere.

Astfel, având în vedere reținerile de mai sus, în baza prevederilor art. 279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile pct.11.1 lit.b) din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură

fiscală, se va **respinge ca nemotivată** contestația formulată de X SRL împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.07.2018.

Pentru considerentele reținute în prezenta decizie și în temeiul prevederilor legale invocate, se:

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de X SRL împotriva **Deciziei nr. X/04.07.2018 referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale**, în privința sumei de X lei, reprezentând penalități de întârziere aferente obligațiilor fiscale principale stabilite prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/15.03.2018, calculate pentru perioada 01.01.2016-21.12.2017.

2. Respingerea ca nemotivată a contestației formulată de X SRL împotriva **Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.07.2018** prin care societății i-a fost aprobată spre rambursare suma de X lei, reprezentând penalități de întârziere și penalități de nedeclarare plătite în plus de societate.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul X în termen de 6 luni de la data comunicării.

**Director General,
X**